

Sygnatura akt I C 1669/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 marca 2016r.

Sąd Rejonowy w Kamiennej Górze I Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Marek Dziwiński

Protokolant: Aneta Bącal

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 11 marca 2016r. w K.

sprawy z powództwa K. K.

przeciwko (...) S.A. z siedzibą w W.

o zapłatę

I zasądza od strony pozwanej (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz powoda K. K. kwotę 4.266,78 zł (cztery tysiące dwieście sześćdziesiąt sześć i 78/100 złotych) wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi następująco:

- od kwoty 3.966,78 zł od dnia 12.11.2013r. do dnia zapłaty,

- od kwoty 300,00 zł od dnia 15.11.2015r. do dnia zapłaty;

II dalej idące powództwo oddala;

III zasądza od strony pozwanej (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz powoda K. K. kwotę 939,16 zł tytułem zwrotu kosztów procesu;

IV przyznaje biegłemu J. W. (1) od Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze kwotę 262,54 zł tytułem wynagrodzenia za uzupełniającą opinię;

V nakazuje powodowi K. K., aby uiścił na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze kwotę 387,77 zł tytułem wydatków wyłożonych tymczasowo przez Skarb Państwa, zaś stronie pozwanej (...) S.A. z siedzibą w W. nakazuje, aby uiściła na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze z tego tytułu kwotę 689,38 zł.

Sygn. akt **I C 1669/15**

UZASADNIENIE

Powód K. K. wniósł o zasądzenie od strony pozwanej (...) S.A. w W. kwoty 6.696,67 zł z ustawowymi odsetkami liczonymi następująco: od kwoty 6.396,67 zł od dnia 12 listopada 2013r. do dnia zapłaty i od kwoty 300,00 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Powód wniósł także o zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego i 17,00 zł tytułem kosztów opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

Uzasadniając swoje żądanie powód podał, że w dniu 10 października 2013r. doszło do kolizji drogowej, której sprawca miała zawartą ze stroną pozwaną umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego. Powód podał dalej, że w wyniku wypadku uszkodzeniu uległ stanowiący własność A. K. samochód marki A. (...) nr rejestracyjny (...). Powód wskazał, że strona pozwana uznała zasadę swej odpowiedzialności i w toku postępowania likwidacyjnego wypłaciła poszkodowanej odszkodowanie w kwocie 3.060,78 zł. Powód podniósł, że rzeczywisty koszt naprawy samochodu opiewa na kwotę 9.457,45 zł i został ustalony na podstawie opinii rzeczoznawcy

sporządzonej na zlecenie A. K.. Powód podał dalej że na podstawie umowy cesji z 19 sierpnia 2015r. nabył od poszkodowanej wierzytelność przysługującą jej wobec strony pozwanej. Powód podał, że wnosi o zasądzenie kwoty 6.396,67 zł jako różnicy pomiędzy wypłaconym odszkodowaniem a odszkodowaniem należnym oraz kwoty 300,00 zł stanowiącej koszt wykonania opinii.

Strona pozwana (...) S.A. w W. wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda na jej rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz 17,00 zł tytułem kosztów opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

Uzasadniając swoje stanowisko przyznała, że w związku łączącą ją obowiązkową umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych ze sprawcą, ponosi odpowiedzialność odszkodowawczą za skutki wypadku z 10 października 2013r. Podniosła, że ustalony przez ubezpieczyciela koszt naprawy w kwocie 3.060,78 zł rekompensuje poniesioną przez powoda szkodę. Zdaniem strony pozwanej przywrócenie pojazdu poszkodowanej do stanu poprzedniego jest możliwe przy zastosowaniu części nowych zamiennych o symbolu Q, zwłaszcza jeśli się weźmie pod uwagę, że przedmiotowy pojazd miał w dacie kolizji 14 lat. Według strony pozwanej, nie ma podstaw do zwrotu kosztów sporządzenia prywatnej opinii rzeczoznawcy.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Dnia 10 października 2013r. doszło do kolizji drogowej, w której uszkodzeniu uległ samochód A. K. marki V. (...) nr rejestracyjny (...). Sprawca wypadku ubezpieczona był u strony pozwanej w ramach ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych. Po zgłoszeniu szkody przez powoda, ubezpieczyciel ustalił koszty naprawy samochodu na kwotę 3.060,78 zł i wypłacił ją poszkodowanej.

/okoliczności bezsporne/

A. K., nie zgadzając się z takim wyliczeniem należnego jej odszkodowania, zleciła rzeczoznawcy K. K. sporządzenie kalkulacji szkody. Rzeczoznawca ten wyliczył koszty naprawy auta na kwotę 9.457,45 zł. Za opinię tę poszkodowana zapłacił rzeczoznawcy kwotę 300,00 zł.

/dowód: opinia rzeczoznawcy z 12.08.2015 r. – k – 11-14, faktura VAT – k – 15/

Umową przelewu wierzytelności z 19 sierpnia 2015r. A. K. dokonała cesji na rzecz powoda K. K. swojej wierzytelności w stosunku do strony pozwanej w związku ze szkodą za wypadek z 10 października 2013r.

/dowód: umowa z 19.08.2015 r. – k – 16/

Uzasadniony koszt naprawy uszkodzeń samochodu powoda powstałych w wyniku kolizji wynosił 7.027,56 zł.

/dowód: opinia biegłego inż. J. W. – k – 64-84 i opinia ustna złożona na rozprawie w dniu 11 marca 2016r./

Sąd zważył co następuje:

Sporna między stronami nie była kwestia zasad odpowiedzialności strony pozwanej za szkodę, lecz określenie uzasadnionych kosztów naprawy pojazdu powoda. Pojęcie szkody nie zostało zdefiniowane ustawowo, przyjmuje się jednak, że szkodą „jest każdy uszczerbek w prawnie chronionych dobrach (...), z którym to ustawa wiąże powstanie odpowiedzialności odszkodowawczej” (patrz. System prawa cywilnego pod redakcją T. Dybowskiego, tom III Ossolineum 1981r., s. 214). Zgodnie z treścią przepisu art. 361 § 2 k. c., naprawienie szkody obejmuje m.in. straty, które poszkodowany poniósł. Według przepisu art. 363 § 1 k.c., naprawienie szkody powinno nastąpić według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. Powód wybrał ten drugi sposób, z tym że przy wykonaniu zobowiązania – zgodnie z art. 354 § 2 k.c. – wierzyciel powinien współdziałać z dłużnikiem dla osiągnięcia celu kompensacyjnego zobowiązania wynikającego z odpowiedzialności ubezpieczyciela w ramach ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza

pojazdu mechanicznego. Ustaleń w tym zakresie sąd dokonał na podstawie opinii biegłego sądowego z zakresu wyceny kosztów napraw powypadkowych. Biegły szczegółowo i krytycznie odniósł się do wyliczeń szkody przedstawionych przez stronę pozwaną wskazując na dokonywanie nieuprawnionej amortyzacji za części zamienne konieczne do zamontowania przy naprawie. Jednocześnie biegły, szczególnie w ustnej opinii złożonej na rozprawie w dniu 11 marca 2016r., przywołał stanowisko Sądu Najwyższego zawarte w uzasadnieniu orzeczenia z dnia 20 czerwca 2012r. w sprawie sygn. akt III CZP 85/11. Analiza powyższego uzasadnienia wskazuje, że należy rozróżnić sytuacje kiedy należy stosować przy naprawie części oryginalne bezpośrednio pochodzące od producenta (części o symbolu O), a kiedy zachodzi uzasadnienie do zastosowania części równoważnych z oryginalnymi (czyli tzw. części Q). Należy zgodzić się z Sądem Najwyższym iż części oryginalne bezpośrednio pochodzące od producenta pojazdu w miejsce uszkodzonych części tego samego rodzaju, powinny być bezwzględnie stosowane jeżeli:

1. pojazd jeszcze jest objęty gwarancją producenta i w okresie gwarancji był serwisowany w oparciu o części oryginalne bezpośrednio pochodzące od producenta,
2. przemawia za tym szczególny interes poszkodowanego np. poszkodowany serwisował samochód w oparciu o części oryginalne po okresie gwarancji, czy też poszkodowany naprawił pojazd z wykorzystaniem części oryginalnych i przedstawił fakturę lub rachunek.

W przypadku natomiast starszych aut powinny to być części równoważne z oryginalnymi (części Q), czyli najczęściej takie które schodzą z tych samych taśm produkcyjnych co części opatrzone logo producenta pojazdu.

W sprawie niniejszej powód nie przedstawił rachunku na dokonanie faktycznie naprawy przy zastosowaniu części oryginalnych, nie wykazał też innych istotnych okoliczności, które przemawiałyby za wyliczeniem odszkodowania według cen oryginalnych. Wiek samochodu w chwili wypadku (14 lat), wyliczenie nie faktycznych kosztów naprawy pojazdu ale ich hipotetycznej wartości, przy obowiązującej poszkodowanego zasadzie opisanej przepisem art. 354 § 2 k.c., powód powinien powstrzymać się od działań zwiększających nadmiernie wysokość szkody.

Powyższe przesądziło, iż sąd przyjął za biegłym, że wyliczenie kosztów naprawy pojazdu poszkodowanej powinno nastąpić według cen części równoważnych z oryginalnymi i odpowiada to kwocie 7.027,56 zł. Skoro strona pozwana zapłaciła poszkodowanej 3.060,78 zł to do zapłaty pozostaje z tytułu wyrównania kosztów naprawy pojazdu suma 3.966,78 zł. W zakres należnego powodowi odszkodowania wchodziły także koszty opinii sporządzonej przez rzeczoznawcę na zlecenie poszkodowanej tj. 300,00 zł. Opinia ta weryfikowała w sposób decydujący wyliczenia strony pozwanej i dawała podstawy do określenia właściwych kosztów naprawy samochodu.

Odpowiedzialność strony pozwanej w stosunku do powoda wynika z treści przepisu art. 822 k.c., przy czym należy stwierdzić, że przelew wierzytelności na rzecz K. K. nastąpił zgodnie z regulami określonymi przepisem art. 509 k.c.

Powód zgłosił żądanie zasądzenia odsetek w zakresie odszkodowania z tytułu kosztów naprawy pojazdu od dnia 12 listopada 2012r. i od kwoty 300,00 zł od dnia wniesienia pozwu. Żądanie dochodzonych odsetek było uzasadnione co do kwoty ustalonych kosztów naprawy, gdyż przed tym dniem upływał termin 30 dni, o którym mowa w przepisie art. 14 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (tekst jedn. Dz. U. z 2013r., poz. 392 ze zm.). Jeśli natomiast chodzi o odsetki od kwoty 300,00 zł to przed doręczeniem pozwu strona powodowa nie żądała zapłaty powyższej kwoty. Także i w tym przypadku zastosowanie musi mieć termin 30 dni określony przepisem art. 14 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych. Strona powodowa otrzymała odpis pozwu w dniu 15 października 2015r., tak więc odsetki od kwoty 300,00 zł zasądzone od 15.11.2015r. tj. od pierwszego dnia po upływie terminu 30 dni na wypłatę świadczenia.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie przepisu art. 100 zd. 1 k.p.c., rozdzielając je stosunkowo między stronami. Powód wygrał sprawę w 64% a przegrał w 36%. Odwrotne proporcje dotyczą strony pozwanej. Na koszty poniesione przez powoda wchodziły: 335,00 zł – opłata sądowa, 1.200,00 zł – koszty zastępstwa procesowego w wysokości określonej § 6 pkt 4) rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz...(tekst jedn. Dz. U. z 2013 r. poz. 461), 17,00 zł – opłata skarbową od pełnomocnictwa, 600,00 zł

– koszty opinii biegłego. Łącznie była to kwota 2152,00 zł. Strona pozwana poniosła następujące koszty: 1.200,00 zł
– koszty zastępstwa procesowego w wysokości określonej § 6 pkt 4) rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz...(tekst jedn. Dz. U. z 2013 r. poz. 490), 17,00 zł
– opłata skarbową od pełnomocnictwa. Łącznie była to kwota 1.217,00 zł. Przy stopniu wygrania i przegrania sprawy przez strony (64% do 36%), przy poniesionych dotychczas przez strony kosztach, należało zasądzić od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 939,16 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Biegłemu J. W. przyznano wynagrodzenie w związku z jego stawiennictwem na rozprawie w kwocie 262,54 zł. Wydatki te zostają wyłożone przez Skarb Państwa, podobnie jak wydatki w kwocie 814,61 zł związane z pisemną opinią biegłego, łącznie niepokryte koszty przez strony wyniosły 1.077,15. W związku z powyższym, na podstawie przepisu art. 113 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, wydatkami tymi – stosownie do wyniku postępowania – obciążono strony, nakazując powodowi uiszczenie z tytułu kosztów sądowych na rzecz Skarbu Państwa kwotę 387,77 zł, zaś stronie pozwanej z tego tytułu nakazano uiścić 689,38 zł.